

jem navdušenju lastnoročno izgnal vse, kateri so tam menjavali denar ali pa kupčevali! On nas bode sodil vse, tudi naše klerikalce, toraj ne smemo soditi sami!

Vstajenje! Vstajenje, komu nebi ta beseda napolnjevala s čistim otročjim veseljem srcà? Ako Kristus nebi bil od mrtvih vstal, bi bila prazna naša vera, prazno tudi vso naše upanje in prazne vse naše nade. Zakaj, njegovo vstajenje je znak in pomen vstajenja vseh dobrih in slabih. Dragi kmet! ako si ti v sili, ako si v mukah, ako te trpinči vsakdanje tvoje življenje, ako moraš trdo in hudo delati, da si zaslužiš svoj kruh, pomisli, da ni vse tvoje trpljenje, vse tvoje muke nič proti tistim mukam in proti tistemu trpljenju, katero je imel tvoj večni Odrešenik. Vse ga je zapustilo, vsi njegovi prijatelji in učenci so odbežali, da celo, njegov apostel in prvi naslednik na zemlji ga je zatajil trikrat. Grozovitne muke, so mu prizadevale težke njegove rane, težek njegov križ, in kako ga je moralo boleti srce, ker je videl da mora trpeti vse popolnoma nedolžen! Oh pač neskončno dobro je moralo biti to sveto srce, katero je tako ljubilo človeštvo, da je krvavelo za rod bodoči, za prihodne boljše ljudi. V celem svetu pismu ne najde nihče mesta v katerem bi bilo brati, da je videl kdo Kristusa smejeti se, pač pa ga je videlo mnogo ljudi in večkrat, da se je jokalo! Zdaj pa še vam hočem ljubi napredni kmetje in bralci našega vrlega Štajerca izročiti po moji moči malo pisanko. Blagoslov tistega, kojega vstajenje bode kmalu obhajali naj vas sprejme na vaših potih, da bode tudi vaše vstajenje nekdanj, ko nas bojo zvale angeljev trobente prav srčna in vesela aleluja!

Vojna v Južni Afriki.

Angleže so Buri posebno dne 7. marca prav hudo nabili, vjeli okoli 1000 Angležev, koliko je bilo ubitih se natančno ne ve, ker Angleži stvar zavijajo

Oče: „Naj reče, kar hoče; glavno je, da se nam pri tem dobro godi. Po ti visoki politiki imamo mi klerikalci mnogo političnih grehov na vesti. Nekaj ti jih hočem povedati, ker znam, da zavoljo svoje mladosti še ne moreš vedeti za nje. Poslušaj tedaj! Naši, to je, vsi klerikalni poslanci so glasovali za postavo, vsled katere so se cenila posestva v Galiciji za eno petino više kakor pri nas.

Fihpos: „Tedaj pa morajo zdaj naši kmetje za 20 procentov večji davek plačevati kakor gališki posestniki. Ni-li to prevelika krivica?“

Oče: „Krivica sem ali taj. Le pomisli, da je večji del gališke dežele v rokah tamošnih klerikalnih plemenitašev in neštevilnih opatov in škofov. Da je ta postava čisto prav, ker pomaga mogočnim našim prijateljem, ti pa pri drugih prilikah zopet nam. Naši kmetje pa se itak radi dajo stričiti kakor pohlevne ovce.“

Fihpos: Mi smo tedaj zvesti prijatelji, ker v dejanju kažemo svojo prijateljstvo.

Oče: To še nič ni. Še veliko več smo storili za nje. Klerikalni poslanci so bili tudi za to, da se je

in tajijo; vzeli so jim pet kanonov in ves drugi provijant ob enem pa ranili in potem vjeli celo angleškega generala Methuena in ga odpeljali seboj. Razen 200 vojakov večinoma oficirjev so tudi vzeli seboj. Ta vest je naredila za angleže grozno sramoto, Burom pa skoraj ves svet častita. To je bil najhujši poraz kar so jih Angleži doživeli na južnoafriškem bojišču. Angleži so hoteli Bure zajeti od treh strani. En oddelek je vodil Methuen, druga dva, pa druga dva angleška poveljnika, a tepeni so bili vsi trije, najbolj pa Methuen. Časniki poročajo pa še tudi o četrtem porazu Angležev. 12 februarja je dobilo namreč 3 kompanij 28. pešpolka nalogo, polastiti se dveh farm blizu Zuckerboschranda, kjer so bili Buri pod poveljništvom Roosa in Albertsa. Angleška kolona, katero je vodil major Dowell, je štela 280 mož. Buri so spočetka navidezno bežali, tako da je zašla kompanija Angležev predalec. Buri so jo nakrat zagrabili in v dveh minutah so izgubili Angleži več kot 50 mož. V teh bojih za obe farmi so izgubili Angleži enega častnika (ubit), 11 mož (ubiti), 7 častnikov in 36 mož (ranjeni) ter 100 mož (ujeti). Tudi mnogo orožja in voz s streljivom so izgubili Angleži! Tudi ta četrti poraz je bil potemtakem za Angleže prav občuten. Iz Londona poročajo nadalje: Minolo nedeljo, 9. t. m. se je začel zopet veliki lov na Bure med Frankfortom in Lindleyem. Pet angleških kolon je šlo proti zahodu v smeri Wolvehveka. V dolini Renoster je bilo ujetih 9 Burov, ki so se skrili v jame. Oddelek Mentzov pa je ušel, Buri so namreč pognali med Heilbronom in Volvehvekom čredo goved proti stražnicam in v splošni zmešnjavi sami utekli. Vseh skupaj so dobili Angleži le 50 Burov v pest, 1 Bur pa je bil ubit. Lov se toraj ni posrečil. O Methuenu se poroča, da se mu je obrnilo zopet na slabše. Daraley je najprej njegovi soprogi sporočil, da ga izpusti. Angleška oblastva so izrekla Delareyu za njegov pleme-

dalo gališki deželi za zemljiško odvezo 200 milijonov kron davčnega denarja, katerega je seveda samo naša preljuba poljska gospoda vtaknila v velike svoje kase.“

Fihpos: „Oh, to je lepo! To je bilo imenitno!“

Oče: „Le počasi! Še več koristi smo jim napravili. Gališka pobožna gospoda je smela žganje kuhati, ne da bi ji bilo treba od tega kakšen davek plačevati. Da so se pa tej krivični pravici odpovedali, so delovali klerikalci na to, da jim je vlada plačala 100 milijonov.“

Fihpos je od samega začudenja zazijal ter potem dejal: „Izvrstno! Tako si mora človek za tuj denar pridobivati prijateljev! Pa so naši poslanci le za gališke prijatelje tako lepo skrbeli?“

Oče: O ne, tudi drugim so pomagali, na pr. češkim fabrikantom cukra, ki so večinoma goreči klerikalci. Naši poslanci so glasovali za postavo, po kateri so dobili ti bogataši tekom let že blizu 800 milijonov kron darila, da lažje prodavajo in vozijo cukrer v daljne kraje.“

Dalje prihodnjič.)

ni čini svojo zahvalo. Splošno se pričakuje, da se izkaže tudi angleška vlada Delareyu hvaležno.

Vojna se bo torej nadaljevala. Vojni dopisnik Wallace pa piše listu „Daily Mail“: „Če naj navedem uspeh našega skoraj triletnega napora, moram reči, da bo morda čez tri leta vojna ravno tam, kjer je danes. Da bi se Buri udali in odnehali, nato niti misliti ni.“

Razne stvari.

Porotne obravnave v Mariboru. Dne 10. marca sedel je na zatožni klopi pred mariborskimi porotniki 23letni nepopoljšljivi Franz Zajšek iz Sedlašeka, okraja ptujskega, radi tatvine. Zajšek bil je pred kaznovan zaradi hudodelstva tatvine že štirikrat, zaradi prestopka tatvine sedemkrat. Prvokrat je bil kaznovan, ko je bil še le 14 let star, potem pa je moral v ječe naglo zaporedoma. 25. novembra 1901 prišel je iz ječe, v koji je presedel 2 $\frac{1}{2}$ leti, a že 2. na 3. decembra o polnoči zalotil ga je stražnik g. Fr. Marinz v Ptuj, ko je ravno pri omreženem oknu žida L. Sonnenscheina mislil nломiti; deloma se mu je to že posrečilo. Ker ga je sodišče spoznalo kot tatu iz navade, naložilo mu je tokrat 5 let težke ječe z enim postom vsakih 14 dni. — **Ponarejalec denarja.** Tisti Dan imel se je zagovarjati 19letni posestnikov sin Andrej Skok iz Gradiša pri Leskovcu v Halozah. dne 24. decembra lanskega leta kupil je v konzumu v Leskovcu za 46 vinarjev petroleja in plačal to s štirimi ponarejenimi 10 vinarskimi kosi in tremi pravimi krajcarji. Ko so ga žandarji zaslišali, je tajil, da bi bil denar ponarejal, pozneje pa je priznal ter rekel, da je hotel samo poskušati, če se da tudi iz svinca denar delati, ker je tako nekje slišal. Na njegovem domu našlo se je pri preiskavi tudi nekaj

priprave za izdelovanje tacega denarja; denarja samega pa se ni nič več našlo. Novčni urad na Dunaju se je izrekel, da se tak denar spozna na prvi pogled, da je ponarejen. Skok dobil je vsled mnogih olajševalnih okolščin za svojo „kunšt“ samo 3 mesece navadne ječe. — **Poneverjenje na pragerski pošti.**

11. marca obravnavalo se je proti Friederiku Niederle 25letnemu poštneemu ekspeditorju na pragerski pošti ker je poneveril poštne denarja enkrat 304 K 16 h, enkrat 2700 K in enkrat 16 K 50 h, skupaj torej 3020 K 66 h in na Dunaju, kjer je služil preje, pa 211 K. Ko je to vse, kar je napravil na prav zvit način, imel v žepu, prosil je svojega gospodarja (šefa), da bi se peljal v Maribor k nekemu zdravniku, češ, da ima „srčno bolezen“. In res imel je tako srčno bolezen, da ni prišel več nazaj, ampak se odpeljal čez Bosno v Dalmacijo, prišel do Antivari, se peljal dalje v Benetke in od tam čez Brenner na Nemško, kjer se je izdajal pod drugim imenom. Na Nemškem so ga prijeli in ga na zahtevanje Avstrije prignali v Maribor. Pri sebi je še imel 1000 kron in 236 mark. Niederle bil je obsojen na 5 let težke ječe. — **Dva ponarejalca bankovcev.** Ta dan vršila se je še porotna obravnava proti 39letnemu oženjenemu posestniku in gostilničarju Valentinu Šoberniku iz Spodnjega Dupleka pod Mariborom zaradi ponarejanja bankovcev. Dne 6. decembra 1901 vršila se je pri Šoberniku neka hišna preiskava zavoljo neke ukradene hranilnične knjižice. Ko je žandarm zahteval od Šobernika, da mu naj odpre neko omaro se je Šobernik branil, a videč, da ne gre drugače, pa je odprl in žandarm je našel notri 6 desetkronskih in 8 petdesetgoldinarskih bankovcev, ki so bili ponarejeni s fotografskim aparatom in razen tega še več drugih potrebščin za fotografiranje kakor tudi neke barve in en aparat za fotografiranje. Ko ga je

Jakčeva in Fefikina ženitnina v Kralovski dolini.

To vam je bila imenitna gostija, kakoršne še niti stara Šegarica ne pomnijo.

Godilo se je tako: Pred kakima 2 letoma se je podal naš Jakec v Zagreb, ter tam pridno delal že v ta namen, da bi se že prle lahko združil z deklico, ki mu je bila vse na svetu. Kmalu je prišla Fefika, ki je noč in dan tarnala, za svojim ljubim. Ona pa ni dobila tam službe in tudi Jakec je bil kmalu brez dela. Kakor je vsem znano, ne manjka tudi v Zagrebu policajev, ki vsakega, kateri nima posebnega „kšefta“, v domovino spremijo. Taka nezgoda bi tudi našega Jakeca in Fefiko zadela, ako bi na skrivnem ne pebegnila v visoko Liskanjo. Karlovska dolina je lepa in rodovitna, v nji se razprostirajo lepi zeleni travniki in na zgornji strani stoje čedne kmečke kočice. Na desni strani te doline visoka Liskanja, domovina našega Jakeca. Ime Liskanja zasluži v resnici ta kraj, ker se v njem potika brezštevilno lisic, ki so pravi strah kralovskim kuram.

Srečno sta prišla naša znanca v ljubljeno do-

movino, kjer pa Jakecu ni dalo miru. Že na treji dan se je podal v mrzli „Oberštajer“ iskat sreče. Res, ta mu je bila tukaj milejša kakor na Hrvaškem. Dobil je delo in kmalu je postal zidarski palir ali kakor so ga tovariši imenovali „maltomohar“. Pa tudi sedaj ni mogla Fefika prebiti brez njega. Že za par tednov je tudi njo privlekel črni konj v „Oberštajer“; tukaj se pa naši Fefiki ni najbolje godilo. Uboga deklica, ki je doma le šivala, svinje „futrala“, včasih tudi koziko pasla, je mogla tukaj celi dan malto delati in se truditi, da bi si kaj ‚privirtila‘ in da bi tudi svojemu sineki kaki krajcar za krühek poslala, kakor ji je Jakec večkrat rekel. Radovoljno je trpela, misleč, da je njeni ljubljenec dober človek, ki nima velike skrbi samo za njo, ampak tudi za njenega sineka, ki so ga krstili za Toneka in ga nesli k babici na „košto“. Pa revica se je zelo motila, tako mislevši. Ko je prišla v soboto „colinga“, je Jakec vzel ves denar zase in za njo in hajd ž njimi v krčmo; tam je zalumpal vse peneze in se pozno v noč domov podal, kjer je Fefiki, ki ga je sprejela s pozdravom: „Ti presneta para pijana, ki celo noč lumpaš, jaz pa ‚krüha‘ nimam in ‚tüdi‘ Tonek nima ‚štünfov‘,